

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 629/2024-29

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duřu a sudcov Ladislava Duditřa a Rastislava Kařřáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavných sťažnostiach sťažovateľov [REDAKOVANÉ] zastúpenej advokátom JUDr. Martinom Jankovičom, Źelezničná 257/19, Revúca, a [REDAKOVANÉ] zastúpeného WEBER LEGAL, s.r.o., Duchnovičovo námestie 1, Prešov, proti uzneseniu Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. RA-6Csp/37/2021-514 z 13. februára 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavné sťažnosti **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavné sťažnosti sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. mája 2024 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, základného práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením okresného súdu označeným v záhlaví tohto rozhodnutia (ďalej aj „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a priznať jej trovy vzniknuté v konaní pred ústavným súdom.

2. V rovnaký deň, t. j. 2. mája 2024, bola ústavnému súdu doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa, ktorý sa domáha vyslovenia porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru identickým uznesením okresného

súdu ako sťažovateľka. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie, priznať mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 1 000 eur a náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

3. Podľa § 62 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v spojení s § 166 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) boli ústavné sťažnosti sťažovateľov uznesením ústavného súdu č. k. PLs.ÚS 32/2024-5 zo 7. mája 2024 spojené na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 1161/2024.

4. Z obsahu ústavných sťažností a napadnutého uznesenia vyplýva, že obchodná spoločnosť Intrum Slovakia s.r.o. (ďalej len „žalobkyňa“) bola uznesením okresného súdu č. k. RA-6Csp/37/2021-482 z 10. januára 2024 vydaným vyšším súdnym úradníkom zaviazaná nahradiť sťažovateľovi ako žalovanému v 1. rade trovy prvoinštančného a odvolacieho konania v sume 4 312,92 eur (prvý výrok) a sťažovateľke ako žalovanej v 2. rade nahradiť trovy prvoinštančného a odvolacieho konania v sume 3 327, 76 eur (druhý výrok).

4.1. V odôvodnení rozhodnutia vyšší súdny úradník podrobne identifikoval úkony právnych služieb, za ktoré priznal sťažovateľom náhradu trov (body 4 a 7 uznesenia) a následne špecifikoval jednotlivé úkony právnej služby, za ktoré nebola sťažovateľom náhrada trov konania priznaná. Konkrétne nepriznal sťažovateľovi odmenu za nasledujúce úkony právnej služby – písomné podanie z 28. júla 2021 týkajúce sa vstupu občianskeho združenia do konania, písomné podania z 21. júna 2021 a zo 7. júla 2021 a štyri ďalšie porady z 23. júla 2021, 8. októbra 2021, 23. marca 2022, 8. júna 2022. Sťažovateľke nebola priznaná odmena za písomné podanie – nesúhlas so vstupom občianskeho združenia do konania z 28. júla 2021 – a dve ďalšie porady z 18. októbra 2021 a 13. júna 2022.

5. O sťažnostiach sťažovateľov proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka rozhodol sudca okresného súdu, ktorý ich napadnutým uznesením ako nedôvodné zamietol podľa § 250 ods. 1 CSP.

5.1. V celom rozsahu sa stotožnil s rozhodnutím vyššieho súdneho úradníka, ktorý sťažovateľom nepriznal odmenu za úkony právnej služby – písomné vyjadrenia a ďalšie porady. Uviedol, že povinnosť advokáta informovať svojho klienta o doručení rozhodnutia súdu vo veci, o možnostiach ďalšieho postupu vo veci a ich dôsledkoch, je imanentnou súčasťou vlastnej činnosti advokáta pri obhajobe záujmov jeho klienta, ktorá vyplýva z vlastnej podstaty zákonného a zmluvného vzťahu advokát/klient. Odmena advokáta za splnenie tejto základnej informačnej povinnosti je pritom obsiahnutá v tarifnej odmene za ten úkon právnej služby (pojednávanie, odvolanie proti rozsudku, a pod.), v súvislosti s ktorým advokát svojho klienta kontaktuje.

II.

Argumentácia sťažovateľov

6. Sťažovatelia v ústavných sťažnostiach atakujú napadnuté uznesenie okresného súdu, ktoré označujú za arbitrárne a nepreskúmateľné. Obaja sťažovatelia pritom v podstatnom namietajú nepriznanie náhrady trov za uplatnené úkony právnej služby – ďalšie porady a písomné podania na súde. Ich argumentáciu možno rozdeliť takto:

6.1. Sťažovateľka sa nestotožňuje s nepriznaním úkonov – dvoch ďalších porád z 18. októbra 2021 a 13. júna 2022, keďže predmetné úkony boli nevyhnutnými na oboznámenie sťažovateľky

ako laika s dôvodmi rozhodnutia okresného súdu vo veci samej, ktoré bolo vydané v jej neprospech, ako aj s ďalším postupom vo veci. V prípade neoboznámenia klienta s rozsudkami vo veci samej, resp. s ďalším postupom v tejto veci by sa advokát vystavoval možnej disciplinárnej zodpovednosti zo strany Slovenskej advokátskej komory. Rozporuje tvrdenie okresného súdu, že tieto úkony boli súčasťou ďalšieho úkonu – podaného odvolania. Vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“) totiž zreteľne rozlišuje medzi odvolaním vo veci samej a ďalšou poradou advokáta s klientom. Súčasne namieta nepriznanie odmeny za úkon právnej služby označený ako vyjadrenie a písomný nesúhlas so vstupom občianskeho združenia do konania z 28. júla 2021. Uvedené podanie totiž obsahovalo aj vyjadrenie sťažovateľky ku skutkovej a právnej stránke veci, a preto už len z toho dôvodu je potrebné na takéto podanie prihliadať ako na podanie vo veci samej. Ak by aj súd dospel k záveru, že nejde o podanie vo veci samej, mal jej priznať odmenu vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny podľa § 13a ods. 2 písm. b) vyhlášky. Ďalej sťažovateľka okresnému súdu vytýka, že nerozhodol o trovách sťažnostného konania, ktoré si proti žalobkyni uplatnila, čím došlo k zásahu do jej základného práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy.

6.2. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti po opise skutkového stavu a prepise konkrétnych pasáží z rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka a napadnutého uznesenia sudcu vyjadruje nesúhlas s nepriznaním odmeny za 7 úkonov právnej služby (štyri porady s klientom a tri písomné podania). Považuje za ústavne neudržateľné nepriznanie odmeny za úkon – podanie z 21. júna 2021 – len z toho dôvodu, že na jeho predloženie nebol súdom vyzvaný. Je totiž zřejmé, že súd postupoval v rozpore s § 167 ods. 4 CSP, keď sa sťažovateľovi ako spotrebiteľovi neumožnil písomne vyjadriť k vyjadreniu žalobkyne a priamo nariadil pojednávanie vo veci, preto sťažovateľ považoval za potrebné doručiť svoje písomné vyjadrenie súdu. Išlo teda o preukázaný, účelný a hospodárny úkon právnej služby. Pokiaľ ide o ďalší úkon – písomné podanie zo 7. júla 2021, sťažovateľ v ňom reagoval na zmluvu o postúpení pohľadávok, ktorá mu bola doručená až na pojednávaní 23. júna 2021, pričom v prípade, ak by tento dôkaz predložila žalobkyňa už spolu so žalobou alebo spolu s vyjadrením k odporu, sťažovateľ by sa k nemu mohol vyjadriť už skôr. V uvedenom podaní sťažovateľ vykonal rozbor danej zmluvy a uplatnil prostriedky procesnej obrany k zmluve. Vo vzťahu k nepriznaniu odmeny za ďalšie porady s klientom namieta, že sudca nelogicky stotožňuje odmenu za samostatný úkon s odmenou za poradou, ktorá vykonaniu tohto úkonu predchádzala, čo predstavuje zásah do označených práv sťažovateľa. V ďalšej časti ústavnej sťažnosti poukazuje na obsah jednotlivých porád, pričom ako arbitrárny hodnotí názor okresného súdu, že tieto úkony sú súčasťou vlastnej činnosti advokáta. Výsledkom týchto porád totiž mohla byť aj skutočnosť, že sťažovateľ by nechcel podať odvolanie, prípadne sa vyjadriť k návrhu na späťvzatie žaloby alebo k návrhu občianskeho združenia na vstup do konania. V takom prípade by bola porada vykonaná, avšak v zmysle názoru okresného súdu nie je zřejmé, ako by v takomto prípade bola odmena za tento úkon priznaná. Právny názor okresného súdu priamo odporuje zneniu vyhlášky č. 655/2004 Z. z., ktorá výslovne diferencuje medzi odmenou za úkon – ďalšiu poradou s klientom – a odmenou za písomné podanie na súde týkajúce sa veci samej. V rámci celej predostretej argumentácie pritom sťažovateľ akcentuje svoje postavenie spotrebiteľa, a teda osoby bez právnického vzdelania, z čoho vyvodzuje, že mal právo na to, aby ho jeho právny zástupca oboznámil s dôvodmi, na základe ktorých bol rozsudok súdu vydaný v jeho neprospech, a vysvetlil mu ďalší možný postup vo veci.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavných sťažností je námietka sťažovateľov o porušení ich označených práv podľa ústavy, listiny, dohovoru a dodatkového protokolu pri rozhodovaní okresného súdu o výške právoplatne priznaného nároku na náhradu trov konania, a to z dôvodu nepriznania odmeny za konkrétne úkony právnej služby (písomné podania na súde a ďalšie porady).

8. Ústavný súd, zohľadňujúc sťažnostné námietky smerujúce proti rozhodnutiu všeobecného súdu o výške náhrady trov konania, považuje v prvom rade za žiaduce poukázať na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane pripomína, že rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi je zásadne výsadou týchto súdov, pri ktorej sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania (IV. ÚS 248/2008, III. ÚS 125/2010, I. ÚS 134/2016). K problematike trov konania sa stavia nanajvýš rezervovane, podrobuje ju obmedzenému ústavnoprávnemu prieskumu, pričom k zrušeniu napádaného výroku o trovách konania pristupuje skutočne iba výnimočne. Tento prístup vychádza z názoru, že rozhodnutie o trovách konania má vo vzťahu k veci samej jednoznačne akcesorickú povahu a samo osebe väčšinou nedosahuje takú intenzitu, ktorá je spôsobilá porušiť základné práva a slobody, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. To však ale neznamená, že rozhodnutiami o trovách konania nemôže dôjsť k porušeniu práv sťažovateľa. Otázka náhrady trov konania môže nadobudnúť ústavnoprávnu dimenziu v prípade takého postupu všeobecného súdu, ktorý je založený na celkom zjavne nesprávnej interpretácii a aplikácii príslušných ustanovení zákona upravujúcich náhradu trov konania, v ktorom sú obsiahnuté črty svojvôle, a taktiež v prípade, ak je odôvodnenie súdneho rozhodnutia vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania celkom nedostatočné, t. j. nepreskúmateľné (obdobne napr. IV. ÚS 348/2011, IV. ÚS 341/2012, II. ÚS 837/2015).

9. K problematike rozsahu prieskumu ústavného súdu je súčasne potrebné upriamiť pozornosť na kritériá prieskumu ústavného súdu v situácii, ak zákonodarca nepovažoval za potrebné podrobiť určitý typ súdnych rozhodnutí prieskumu v rámci systému riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov na úrovni všeobecného súdnictva, ktoré odôvodňuje predpoklad, že týmto rozhodnutiam z pohľadu práva na súdnu ochranu zákonodarca neprikladal rovnaký význam ako rozhodnutiam, pri ktorých taký systém kontroly zaviedol. Preto možno konštatovať, že určitá diferenciácia medzi označenými kategóriami rozhodnutí a ich väd je odôvodnená aj na úrovni ústavnosúdneho prieskumu a rozhodnutia bez predústavnosúdnych prostriedkov nápravy v zásade možno v konaní o ústavnej sťažnosti podrobiť korekcii len v prípadoch ich extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich príslušné konanie (IV. ÚS 423/2023).

10. To znamená, že ústavný súd uplatní svoju kasačnú právomoc len v prípade, ak ústavná sťažnosť signalizuje, že došlo k zásahu do základných práv alebo slobôd v mimoriadne závažnom rozsahu, resp. intenzite. Ústavný súd totiž netvorí súčasť sústavy všeobecných súdov, preto ani v situácii, ak existuje aj opačný aplikačný prístup k spornej otázke (konvenujúci predstavám sťažovateľov), nie je jeho názor o správnosti jej riešenia na podústavnej úrovni sám osebe spôsobilý spochybníť ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia.

11. Po dôkladnom preskúmaní napadnutého uznesenia nadväzujúceho na rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka o výške priznanej náhrady trov konania ústavný súd konštatuje, že okresný súd

sa v prípade sťažovateľov nedopustil takého extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich rozhodovanie o trovách konania, ktoré by predstavovalo porušenie ich práva na spravodlivé súdne konanie a vec by tým posunulo do ústavnoprávnej roviny.

12. Podstatným v danom prípade je, že v označenom konaní bola predmetom napadnutého rozhodnutia výlučne otázka výšky trov konania, t. j. išlo o otázku akcesorickú, ktorá priamo nesúvisela s konaním vo veci samej, pričom námietky sťažovateľov sa obmedzujú len na bežnú polemiku s právnym názorom okresného súdu vo sfére podústavnej právnej regulácie.

13. Sťažovateľka v danom prípade rozporuje nepriznanie náhrady trov za tri úkony právnej služby (písomné podanie na súde z 28. júla 2021 a dve ďalšie porady z 18. októbra 2021 a 13. júna 2022) a sťažovateľ nepriznanie náhrady za sedem úkonov právnej služby (tri písomné podania na súde z 21. júna 2021, zo 7. júla 2021, z 28. júla 2021 a štyri ďalšie porady z 23. júla 2021, 8. októbra 2021, 23. marca 2022, 8. júna 2022).

14. Z dôvodov napadnutého uznesenia vyplýva, že sudca sa stotožnil s názorom vyššieho súdneho úradníka, že písomné podania sťažovateľov z 28. júla 2021, ktorými vyjadrili nesúhlas so vstupom občianskeho združenia do konania, nemožno považovať za úkony, za ktoré by im v zmysle § 13a vyhlášky č. 655/2004 Z. z. patrila odmena. Podľa sudcu je rozhodnutie o (ne)pripustení občianskeho združenia do konania jednoduchým procesným rozhodnutím, ktorého výrok závisí výlučne od dania alebo nedania súhlasu s jeho pristúpením. Vykonanie tohto úkonu si pritom nevyžaduje zložité skutkové ani právne posúdenie, a teda ani náročné informovanie klienta vo forme osobitnej porady. Rovnako sudca nepovažoval za účelne vykonané úkony ani ďalšie písomné podania sťažovateľa z 21. júna 2021 a zo 7. júla 2021, pričom, poukazujúc na priebeh konania a postup súdu, ako aj oboch sporových strán, uviedol, že tieto podania obsahovali len recykláciu tých istých argumentov, ktoré už boli obsiahnuté v podanom odpore sťažovateľa proti platobnému rozkazu, resp. v prvotnom písomnom podaní sťažovateľky k podanej žalobe. Nemožno ich teda považovať za účelné bránenie práv sťažovateľov, a preto za ich vykonanie neprislúcha náhrada trov konania (bod 6 napadnutého uznesenia).

15. Vo vzťahu k nepriznaniu odmeny za úkony – „*ďalšie porady*“ – sudca okresného súdu, reagujúc na námietky sťažovateľov zhodne s vyšším súdnym úradníkom, dospel k záveru, že špecifikované porady nie sú účelnými úkonmi právnej služby. Podľa obsahu predložených záznamov o predmetných poradách bolo ich účelom výlučne len informovanie klientov o priebehu konania, o doručenom rozsudku, o potrebe podania odvolania proti nemu a ďalších procesných pravidlách a povinnostiach (následnosť odvolacieho konania) s tým súvisiacich.

16. Podľa názoru ústavného súdu okresný súd v rámci rozhodovania o nepriznaní náhrady trov konania za sporné úkony (ďalšie porady a písomné podania na súde) uplatnil zákonom daný priestor na uváženie účelnosti trov konania a tieto svoje úvahy aj primeraným spôsobom odôvodnil. Ústavný súd nevyklučuje, že okresný súd mohol postupovať aj inak, avšak v skutkových a právnych záveroch napadnutého uznesenia nebolo zistené nič ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo jeho arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti a viedlo by ku kasačnému zásahu ústavného súdu. Ako už totiž bolo načrtnuté, otázka úplne presnej výšky náhrady trov v zásade nemá ústavnoprávny rozmer. V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že jeho úlohou nie je a ani nemôže byť rozhodovanie o účelnosti trov konania, resp. prepočítavanie trov v „tretom stupni konania“ [obdobne I. ÚS 475/2020 (ZNaU 81/2020)]. Ústavnému súdu v žiadnom prípade neprináleží

rozhodovať, za ktoré úkony právnej služby má alebo nemá byť sťažovateľom odmena priznaná, a neprislúcha mu ani prehodnocovať záver všeobecného súdu o (ne)účelnosti jednotlivých úkonov právnej služby tak, ako to od neho sťažovateľa požadujú. Jeho úlohou je len posúdiť, či sťažovatelia dostali od okresného súdu náležitú odpoveď na všetky nimi uplatnené relevantné námietky. Nepriznanie náhrady trov konania podľa predstáv sťažovateľov, teda nie úplne v takej výške a za tie úkony právnej služby ako očakávali, nezakladá nezákonnosť rozhodnutia, tobôž jeho neústavnosť, ak k takému záveru dospel konajúci súd po dôslednom vyhodnotení jednotlivých úkonov, ktoré následne nachádzajú svoje vyjadrenie v odôvodnení rozhodnutia, čo bol aj tento prípad (obdobne I. ÚS 196/2024).

17. K námietkam týkajúcim sa nepriznania náhrady za „ďalšie porady“ ústavný súd už len dodáva, že hoci so sťažovateľmi možno súhlasiť v tom smere, že tento úkon predstavuje v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z. z. samostatný úkon právnej služby, avšak priznanie odmeny za jeho vykonanie nie je automatické, ale je nevyhnutne previazané s jeho účelnosťou, ktorá by mala byť zdôvodnená určitými špecifickými okolnosťami. Sťažovatelia však takéto skutočnosti okrem potreby komunikácie s ich právnymi zástupcami v konaní pred všeobecným súdom ani v ústavnej sťažnosti netvrdili. Právny záver okresného súdu o tom, že komunikácia medzi klientom a jeho advokátom v priebehu konania je prirodzená a nie je dôvod na to, aby akákoľvek komunikácia, ktorá vedie k spísaniu bezprostredne nadväzujúceho podania, za ktoré možno priznať náhradu trov právneho zastúpenia, bola bez všetkého posúdená ako účelná porada, nie je možné považovať za zjavný právny omyl pri výklade § 251 CSP, podľa ktorého trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva (pozri III. ÚS 535/2022).

18. Napokon k námietke sťažovateľky týkajúcej sa porušenia jej základného práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy v dôsledku absencie rozhodnutia okresného súdu o náhrade trov sťažnostného konania, ktoré si proti žalobkyni uplatnila, ústavný súd uvádza, že už v uznesení sp. zn. IV. ÚS 130/2024 judikoval, že uznesenie vydané v konaní o sťažnosti proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka o sume náhrady trov konania sa týka použitia podústavnej normy na skutkovú situáciu, ktorá normou výslovne nie je predpokladaná (nie je výslovne upravená). V takýchto prípadoch môžu častejšie vznikať rozdiely v aplikačnej praxi súdov. Z rozhodovacej činnosti je ústavnému súdu známe, že všeobecné súdy nepostupujú jednotne v posudzovaní otázky, či strane, ktorej sťažnosť je procesne úspešná, patrí náhrada trov sťažnostného konania. Úlohou ústavného súdu však nie je vo všeobecnosti zjednocovať rozdielnu rozhodovaciu prax všeobecných súdov a suplovať tak poslanie, ktoré zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov primárne prisudzuje Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (jeho plénu a príslušnému kolégiu) v podobe právomoci zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov, sekundárne aj krajským súdom a okresným súdom (resp. ich plénam, kolégiám, prípadne grémiám) v podobe prerokovania a vyjadrovania sa k podnetom na prijatie stanoviska k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (m. m. IV. ÚS 130/2024).

19. Ak preto okresný súd v dôvodoch napadnutého uznesenia (bod 9) konštatoval, že za konanie o sťažnosti proti uzneseniu o výške trov konania nárok na náhradu trov konania nevzniká žiadnej

z procesných strán, je tento jeho záver ústavne udržateľný a súladný s judikatúrou ústavného súdu (pozri III. ÚS 420/2023, IV. ÚS 130/2024, I. ÚS 628/2024). Aj túto námietku je preto potrebné považovať za bezpredmetnú.

20. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie okresného súdu nevykazuje z ústavnoprávneho hľadiska také nedostatky, ktoré by po prípadnom prijatí ústavných sťažností na ďalšie konanie reálne zakladali dôvody na vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a podľa čl. 36 ods. 1 listiny) ani ich práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (a v prípade sťažovateľky porušenie jej základného práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy). V tejto časti preto ústavný súd ústavné sťažnosti ako zjavne neopodstatnené odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

21. Z dôvodov oboch ústavných sťažností je zrejmé, že sťažovatelia porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (v prípade sťažovateľky aj porušenie práva podľa čl. 11 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu) odvíjajú od porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a podľa čl. 36 ods. 1 listiny) a ich práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Práve s ohľadom na argumentačné prepojenie oboch uvedených obsahových častí ústavných sťažností nemohlo v dôsledku absencie porušenia základného práva zaručeného podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a podľa čl. 36 ods. 1 listiny) a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dôjsť ani k porušeniu sťažovateľmi označených práv hmotného charakteru. Aj v tejto časti preto bolo potrebné ústavné sťažnosti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnené.

22. Vzhľadom na odmietnutie ústavných sťažností ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľov uvedenými v petitoch ich ústavných sťažností nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. decembra 2024

Libor Duľa
predseda senátu